
BILL GILLHAM

DOŽIVOTNA GARANCIJA

Učiniti svoj kršćanski život djelotvornim
i što raditi kada on nije takav

“Vidio sam obnovljene obitelji
i živote promijenjene na najčudesniji način
kroz Božje principe opisane u knjizi
‘Doživotna garancija’.”

DR. CHARLES F. STANLEY

DARUVAR, Masarykova 54

2008

Naslov izvornika:

LIFETIME GUARANTEE

by Bill Gillham

© Copyright 1993 by Bill Gillham

Published by Harvest House Publishers

© Copyright za hrvatsko izdanje: Logos, Daruvar

Urednica: Nada Konecky, prof.

Prijevod: Božica Srnec

Lektura: Tomislav Kojundžić

Korektura: Jasminka Radojčić

Grafički uredio: Mario Konecky

Za nakladnika: Zdravko Konecky, prof. ing.

Izdavač: Logos, Daruvar
Masarykova 54,
Daruvar

NADA ZA ŽIVOT
Varaždin

Tisak: "Logos" d.o.o. Daruvar

ISBN-10: 953-6639-55-6

ISBN-13: 978-953-6639-55-7

EAN: 9789536639557

CIP zapis dostupan u računalnom katalogu Nacionalne i
sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 662768

Mojoj ljubljenoj supruzi Anabel

Zahvale

Neizmjerno sam zahvalan Duhu Svetome koji je djelovao kroz Riječ i udove Kristovog tijela kako bi me naučio istinama koje su sadržane u ovoj knjizi.

Sadržaj

Važno je pročitati	7
1. Zašto se mučiš	15
2. Kako si došao u svoje stanje	37
3. Kako smo Anabel i ja došli u naše stanje	63
4. “Stari čovjek” u novom zemaljskom odijelu	83
5. “Novi čovjek” u starom zemaljskom odijelu	103
6. Moguće je sputati dobrog čovjeka	121
7. Živjeti kao novo stvorenje	143
8. Suočavanje sa svojim osjećajima	171
9. Usklađivanje tvog ponašanja sa tvojim identitetom	189
10. “Skretanje ulijevo” u razlučivanju Riječi istine	213
11. Pokušava li ti Bog nešto reći?	229
12. Božja osnovna nakana za tebe	239
Dodaci	261
Odgovori na pitanja za daljnje proučavanje	281
Pregled oblika tjelesnosti	295

Važno je pročitati...

Svoju doživotnu garanciju

Ova je knjiga napisana kršćaninu koji se bori i muči pokušavajući živjeti pobjedonosni život u Isusu. Ovo nije tek tračak svijetla na kraju mračnog tunela. Štoviše, ja vjerujem da ćete otkriti, kao što sam i ja to otkrio, da ove istine širom otvaraju vrata u “život koji je skriven s Kristom u Bogu” (Kološanima 3:3).

Ljudi obično kupuju knjigu o braku ako imaju problema u svom braku, ili naručuju knjigu koja govori kako povećati samo-poštovanje ako imaju lošu sliku o sebi. Ali problem s kojim su ti ljudi suočeni zapravo je osnovno pitanje kako kršćanski život učiniti djelotvornim. Kada bolje razmislimo, svi mi u biti imamo isti problem.

Komunicirajući s tisućama ljudi svih godina koje sam proveo radeći kao kršćanski savjetnik, obično sam slušao ljude koji bi mi razlagali ono što bi savjetnici nazvali “prikaz problema”. Ja sam u tom procesu došao do točke kada sam jednostavno sjedio s tim ljudima imajući u glavi nešto poput “tajnog plana”, jer sam znao što je *pravi* problem, ali naravno, bez obzira na to slušao sam pažljivo i sućutno.

Počeo sam uviđati da je ono što ljudi iznose kao problem, u stvarnosti tek simptom problema. Oni su tražili način da eliminiraju simptom, misleći da će na taj način riješiti problem.

To jednostavno ne funkcionira. Svi ćemo se mi složiti da je bolesna osoba koja nastoji eliminirati simptome svoje bolesti u istom položaju kao i osoba koja hrpu teniskih loptica nastoji istovremeno držati pod vodom. Zamislite samo koliko bi apsurdno bilo, vaše dijete koje ima temperaturu kao pokazatelj infekcije, obložiti ledom! To bi mu zasigurno spustilo temperaturu, ali bi spustilo i dijete i to dva metra ispod zemlje! Temperatura nije problem; ona je tek pokazatelj pravog problema.

Liječnici su obučeni suočavati se s problemima i njih tretirati, a ne simptome. Simptomi im samo pokazuju narav problema. Kada je to definirano, oni se hvataju u koštac s problemom koji je *izvor* simptoma. Kada ispravite problem, mnogi će se simptomi ublažiti, pa čak i nestati.

Zaboravio sam tko je to bio imenom, ali jednom sam čuo propovjednika koji je kazao nešto slično ovome: “Vaš je problem taj što ne znate što je vaš problem. Vi mislite da je problem u tom vašem problemu, ali to uopće nije problem. Vaš problem nije vaš problem i u tome je čitav vaš problem.”

U čemu *je* problem? Jeste li spremni za ovo? Evo ga. Problem je u tome što tek trebate otkriti da kršćanski život nije samo teško živjeti - to je *nemoguće*! Upravo tako, kratko i jasno. Božja nakana nikada nije ni bila da vi budete sposobni živjeti kršćanski život. Što ćete se više truditi svoj život živjeti za Boga, vaša frustriranost će rasti. Ali ostanite još malo na vezi! Upravo je to položaj slabosti i očaja iz kojeg vas Duh Sveti želi učiti zašto je uopće Isus ušao u vas. Jeste li se ikad pitali zašto On nije došao ispod vas, iznad vas, iza vas, uz vas ili ispred vas? Isus je jedini koji je ikada *živio* kršćanski život i On je jedini koji ga i

danas *može* živjeti - kroz vas! Zato Bog može dati doživotnu garanciju izobilnog života - i zato će većina kršćana to tek iskusiti.

Prosječnom čovjeku koji želi živjeti kršćanski život danas nije ništa lakše nego je to bilo nekada. To je razlog zbog kojeg si ti opremljen drugačije nego prosječan čovjek. Krist sada *nastanjuje tebe* (ili *prebiva u tebi*), kršćanin, kako bi te osposobio da s njime surađuješ i da iz trenutka u trenutak izražavaš njegov život i to ne samo kada si suočen sa situacijama koje ne možeš riješiti sam. To je pogreška koju sam ja učinio. Sve "male stvari" pokušavao sam riješiti sam i njega time ne gnjaviti. Sve te male stvari gomilale su se na mojim leđima iz dana u dan sve dok me konačno nisu potpuno preplavile. Tako mi je dugo trebalo da se konačno probudim i osjetim miris kave! Ali mislim da nisam mnogo drugačiji od većine ljudi. Svi mi učimo sporo.

Koji su tvoji simptomi? Nevolje u braku? Jednostavno više to ne možeš podnositi? Iscrpljen si od bezuspješnih pokušaja? Davao si i davao i čini ti se da više nemaš što dati? Razmišljaš o odustajanju od svega?

Možda se jednostavno više ne možeš nositi sa problemima na poslu. Svim se silama trudiš sve loptice uredno držati u zraku, ali ponekad ti jednostavno nedostaje još pokoja ruka ili vrijeme, a loptice padaju posvuda oko tebe, po tvojoj glavi i ramenima. Ni tvoj šef se ne čini odviše sućutnim. Ali ne možeš odustati od tog posla, jer nećeš naći bolji. A kada si otkrio da *Maranatha* znači: "Dođi skoro, Gospodine", tvoje molitve redovito završavaju tom riječju.

Možda si krenuo na neki sastanak ili službeni put, pa usput završio u salonu za masažu ili unajmio neki porno film u svojoj hotelskoj sobi - ili čak i nešto gore od toga. Već si obećao Bogu da to više nikada nećeš učiniti, ali evo, opet se ponovilo. Ponovo si posvetio svoj život, ali to posvećenje se istrošilo i ništa više ne pomaže. A ti si uči-

telj, đakon - ili pastor. Možda o sebi ovako razmišljaš: “Da bar mogu biti drugačija osoba. Netko tko bi mi se sviđao i koga bih mogao poštovati. Ali, (uzdah) kakva korist? Za mene nema nade. Odslušao sam sve kasete o tome kako poraditi na sebi i pročitao sve knjige. Kod mene to jednostavno ne funkcionira. Ja sam jednostavno drugačiji. Bolje bi bilo da me nema. Svima bi bilo bolje da me nema. Ne mogu se podnijeti!” I možda si čak razmišljao i o tome da jednostavno svemu učiniš kraj.

Dragi ti, nije slučajno da u rukama držiš ovu knjigu. Ovo je tvoj trenutak! Naš ljubljani Gospod ti na ovim stranicama želi dati nekoliko predivnih, iscjeliteljskih riječi. Sve ovo ranije nabrojeno smeće je, jedna velika hrpa (sigurno si već pretpostavio) *simptoma*. Tvoj problem je dvojak: *Broj 1*, ti pokušavaš živjeti kršćanski život umjesto da shvatiš kako surađivati s Kristom da On živi kršćanski život *za* tebe i *kroz* tebe. *Broj 2*, tebi nije jasno kako primijeniti tvoj pravi identitet novog stvorenja što ti *u* Kristu već jesi. Ti se još uvijek pokušavaš suočiti sa svakodnevicom koristeći se svojom starom osobnom iskaznicom.

Već te čujem kako govoriš: “Ali ja to ne razumijem”. Niti ja to nisam razumio kada sam se nalazio u vlastitoj zbrci. Ali sada sam od toga slobodan. On me kroz to proveo, a ja sam ovdje da ti kažem da je to bila totalna zbrka. Bog za nas polako sriče riječ olakšanje, *I-s-u-s*. Zar ne znaš da je primjena nekih aspekata Krista na određeni način korijen rješenja bilo kojeg problema s kojim se čovjek susreće? Ključ iskustva pobjedonosnog života u Kristu leži u učenju kako doslovno “hodati u novom životu” kao što je to zapisano u Riječi.

Bog mi je milostivo pokazao kako primijeniti taj život koji je skriven s Kristom i kako ga objasniti vrlo jednostavnim biblijskim terminima. Pretpostavljam da je snaga u jednostavnoj komunikaciji i praktičnim svakodnevnim životnim iskustvima, koja te mogu naučiti da vidiš kako Krist može biti kroz *tebe* proslavljen.

Dopusti da ti ocrtam verbalnu putanju po kojoj ćemo se kretati u ovoj knjizi. Ona je osmišljena da te poduči *kako* primijeniti trajnu umjesto sporadične pobjede u Kristu.

U prvom poglavlju pogledat ćemo kako si svoj mozak programirao svjetovnim odnosno zemaljskim tehnikama kojima pokušavaš zadovoljiti svoje potrebe za ljubavlju i samo-poštovanjem - najveće potrebe u životu svakog čovjeka - umjesto da težiš te potrebe ispuniti kroz Krista. Ove *tehnike* Bog naziva “tjelesnost” (vidi Filipljanima 3:3-6).

U drugom poglavlju vidjet ćemo kako uspjeh odnosno neuspjeh u zadovoljavanju svojih potreba zemaljskim tehnikama određuje tvoj jedinstveni oblik tjelesnosti. Oni koji su u tome uspješni čvrsto se drže svojih tehnika; oni koji nisu osjećaju se beznadno nevoljeni. I jedno i drugo je tjelesnost. U trećem poglavlju opisujem vlastitu borbu za ljubavlju i samo-poštovanjem kako bih ti pomogao identificirati tvoju vlastitu tjelesnost.

U četvrtom i petom poglavlju suočit ćemo se sa činjenicom da si rođen kao ego-centrični buntovnik, mrtav Bogu, ali živ sotoni i svijetu. Tvoj glavni cilj je ispuniti sve svoje potrebe na svoj način. Bog nije imao plan učiniti nešto predivno od *tvog* ego-centričnog života, već je taj život nakasnio razapeti u Kristu i začeti *novo* stvorenje u njemu koje će On u potpunosti moći prihvatiti.

U šestom poglavlju ispitat ćemo načine na koje te sotona pokušava zavarati. Njegov je cilj tebe zavesti da svoju tjelesnost koristiš kako bi zadovoljio svoje Bogom dane potrebe. On svoj cilj postiže kroz tvoj misaoni život maskirajući se u “starog čovjeka” koji više nije u funkciji.

U sedmom poglavlju naglasit ćemo realnost onog što ti danas kao kršćanin jesi. Kada si bio rođen tvoji roditelji sigurno nisu kazali: “Pa nadamo se da će jednom odrasti i postati zrelo ljudsko biće”. *Rođenje* je odredilo tvoj identitet. Ti *jesi* ljudsko biće. Na isti način, kada te je Bog na-

novo rodio u Kristu, On tada nije rekao: “Nadam se da će jednom postati pravo novo stvorenje u Kristu”. Tvoje *dru-*go rođnje odredilo je tvoj *sadašnji* duhovni identitet.

U osmom poglavlju razmotrit ćemo ulogu osjećaja. Osjećaji su predivna stvar kada su u skladu sa *Božjom* realnošću. Problem je u tome što oni također reagiraju na zemaljske okolnosti. To su trenuci u kojima si najviše motiviran “hodati u tjelesnosti” umjesto da *usred* tih okolnosti hodaš u svršenom Kristovom djelu *za* tebe.

U devetom poglavlju vidjet ćemo kako bi Kristov život kroz tebe trebao biti tipično kršćansko iskustvo. Mnogi vjernici žive u zabludi misleći da je vjerovanje Kristu kao svom životu za njih samo idealistička fantazija, nešto što postiže samo duhovna elita. Istina je potpuno suprotna. Takav se život ne može tek postići; to je Bog pribavio *svakom* kršćaninu.

U desetom poglavlju reći ćemo nešto o recima iz Biblije koji, čini se, osporavaju ovo učenje. Biblija se može tumačiti na način da su spasenje, sigurnost i posvećenje nešto što treba zaslužiti. Ali također se može tumačiti da je sve to vjerniku *dano* isključivo po milosti vjerom u završeno Kristovo djelo. Ispravna interpretacija od kritične je važnosti za tvoju pobjedu nad tijelom. Ovo poglavlje otkriva ono što ja vjerujem da je ključno za “valjano propovijedanje istine” (2. Timoteju 2:15).

U jedanaestom poglavlju govorit ćemo o potrebi za “slomljenošću”. Većina nas ima tek nejasno razumijevanje *što* to zapravo treba u nama slomiti. U nama treba biti slomljeno pouzdanje u naše tjelesne načine rješavanja problema. Često su ti načini toliko djelotvorni da Bog u našim životima mora dopustiti patnju sa kojom se naša tjelesnost ne može nositi.

Konačno, u dvanaestom poglavlju ćemo vidjeti da je Božji prvobitni i konačni cilj da tebe oblikuje u Kristov lik

i vidjet ćemo kako On to čini. Ukloniti sotonu za Boga neće biti nikakav problem kada za to dođe vrijeme. Sada Bog njega koristi dopuštajući mu da napada tvoje tijelo. Božji cilj je da tebe motivira da napustiš svoje tjelesne načine i da se okreneš k njemu, da naučiš uživati u njegovoj doživotnoj garanciji koju ima za tebe.

Ja nisam obrazovani teolog iako uopće ne bi bilo loše da jesam. Ja sam uglavnom sasvim običan čovjek koji kosi svoje dvorište, divi se kako to da avioni lete, koji misli da je stekao pravo blago kada ujesen skuplja plodove sa voćaka u svom voćnjaku, čovjek koji gleda utakmice, voli svoju ženu i djecu i svim srcem ljubi Isusa.

Bog me je oslobodio od života netrpeljivosti i kritiziranja prema svojoj ženi i sinovima; oslobodio me od požude prema svemu što nosi suknju; od toga da od svojih sinova zahtijevam da budu mačo muškarci; od razdijeljenosti zbog mojih unutarnjih strasti, sumnji u vlastitu vrijednost, pa čak ponekad i u vlastito spasenje, a istovremeno trudeći se svim silama kako bi živio pobjedonosni život u Kristu. Nakon dvanaest godina borbe i muke, konačno sam se sloomio i izgorio.

To je bilo najbolje što je Gospod ikada mogao dopustiti da mi se dogodi. Upravo kroz moj propust pun boli nakon što sam sve svoje najbolje uložio u svoj kršćanski život, Bog me počeo učiti oslobađajućim istinama koje su zapisane u ovoj knjizi. Nije mi poznata niti jedna knjiga poput ove. Da jest, ja se ne bih upuštao u ovaj projekt. Moja nakanu nije da sam sebe kritiziram niti tvrdim da ja jedini imam monopol na istinu. Bog me je toga oslobodio. "Ne usuđujem se reći nešto od onoga što Krist nije *po meni* učinio..." (Rimljanima 15:18). Ovu knjigu i slobodu koju uživam kroz istine koje ona sadržava s poštovanjem posvećujem mom heroju, Isusu.

Također dugujem zahvalnost svom sinu i partneru u službi, Presu, za njegovu tehničku ekspertizu i mudrost

kod pisanja ove knjige. On je sastavio i pitanja za proučavanje koja se nalaze na kraju svakog poglavlja. Ako želiš da sadržaj ove knjige postane više od puke informacije, želim te ponukati da koristiš ta pitanja koja će ti pomoći u osobnoj praktičnoj primjeni.

S ljubavlju,
Bill Gillham

PRVO POGLAVLJE

Zašto se mučiš

Slijedeću poruku suicidalnog sadržaja dobio sam u siječnju 1986:

Ne mogu više podnijeti život. Čini se da već čitavu vječnost tek egzistiram. Nikome nisam korisna, a posebno ne Bogu. Toliko je toga u mojoj glavi što znam da On želi da učinim za sebe, ali čini se da sam ja potpuno nesposobna prisiliti sebe da učinim bilo što - osobito što se tiče mog mentalnog stanja. Samoubojstvo se čini jedinim rješenjem.

Sigurna sam da ljudi neće razumjeti. Oni će misliti kako je besmisleno potratiti tako mlad život na takav način. Ali to je upravo ono što ja osjećam: besmisleno je. Ali budući da ja ionako tretim svoj život, mogla bih baš nešto i učiniti! Učinit ću jedino što vjerujem da mogu - prestati egzistirati.

Nema načina na koji ja to ljudima mogu objasniti. Nitko ne može razumjeti mučenje kroz koje čovjek prolazi dan za danom osim ako i sam nije

mentalno bolestan. Bez obzira koliko mi ljudi govorili da me vole i bez obzira koliko me hrabрили da se izvučem iz tog stanja, to meni ništa ne pomaže. Ja jednostavno ne znam kako sama sebi pomoći. Pokušala sam slušati i iskušati prijedloge drugih ljudi - uključujući i liječenje na odjelu psihijatrije - i ništa nije pomoglo. Uvijek iznova poruka je bila ista: "Moraš si sama pomoći." Ali nitko mi nije mogao reći *kako* da sama sebi pomognem.

Vidite li sada zašto je suicid moja jedina alternativa? Što biste vi učinili? Kamo biste išli kada ne biste mogli sami sebi pomoći? Što biste učinili da se prestanete osjećati tako bespomoćno, da se prestanete osjećati kao gubitnik koji nikako ne može biti kršćanin kakav zna da bi Krist želio da bude? Što biste vi učinili?

Što biste učinili nakon jedne očajne godine u kojoj ste tek zauzimali prostor - prostor za koji, čini se, ionako nitko oko vas ne mari. Mogla bih učiniti samoubojstvo i doslovno ne biti otkrivena tjednima, možda čak mjesecima!

Krist je rekao da trebam biti sol zemlji. Ja je dva preživljavam iz dana u dan, a kamoli da brinem za nekog drugog. Sjećam se perioda svog života kada je sve bilo drugačije. Perioda kada sam se iscrpljivala radeći za druge. Ali kako je vrijeme prolazilo počela sam uviđati da Krist nije dovoljan za moj život. Ja sam trebala i željela nešto više. Pokušavala sam i dalje pomagati drugima, ali bila sam sve više iscrpljena i umorna sve dok nisam završila mentalno bolesna. Krist je rekao da trebam biti svijetlo svijeta. Moje je svijetlo svedeno na tinjalicu. Zapravo, ono je gore od tinjalice; ono se tek dimi jer ga je netko otpuhnuo.

Kakvo gubljenje vremena i energije. Ima li uopće nade? Kršćani bi rekli, "Ima". Oni bi upućivali na odnos s Kristom i ja bih se s njima složila kada bih bar mogla to ponovo vidjeti. Kada bih bar mogla to ponovo osjetiti.

Što biste kazali ovoj mladoj ženi? Biste li joj preporučili profesionalnu pomoć? Prije nekoliko godina i ja bih to učinio - prije nego sam počeo shvaćati istine predstavljene u ovoj knjizi.

Točno nakon godinu dana sreo sam ovu dragu ženu na seminaru kojeg smo moja supruga Anabel i ja držali u Washingtonu, D.C. Ova je žena sada sretna, produktivna, opuštена kršćanka koja svakodnevno proslavlja Krista. Na kraju pisma kojeg mi je nedavno poslala, napisala je: "Baš sam danas u svoj dom dovela ženu za koju su liječnici rekli da joj je potrebno psihijatrijsko liječenje. Tko bi prije godinu dana kada sam planirala vlastitu smrt mogao reći da će me Bog koristiti da pomognem nekome tko je isto tako očajan?" Umjesto potpisa na dnu lista papira nacrtala je smješka.

Tjelesnost

Istine koje se nalaze uz ovoj knjizi dragocjene su. Čisto zlato. To mogu reći bez osjećaja da se hvalim jer znam da one nisu moje. One su meni povjerene da bi ih mogao prenositi drugima. Da biste ih mogli razumjeti moramo ići korak po korak, od kojih je prvi razumijevanje onog što Biblija naziva tjelesnošću odnosno, kada govori o "tjelesnosti" ili "hodanju u tijelu" (npr. Rimljanima 8:4). Nerazumijevanje tog koncepta kod ove je suicidalne žene gotovo dovelo do njenog uništenja.

U ova ću vam dva prva poglavlja pokazati kako ste svoj mozak programirali zemaljskim tehnikama za zadovolja-

vanje svojih potreba za ljubavlju i samo-poštovanjem - ponavljam, to su najveće potrebe u životu - ili ste povjerovali da niste vrijedni ni jednog ni drugog i zato živite bez ljubavi jer se zbog nje osjećate neugodno. Obje ove tehnike su “uradi sam” projekti koje Bog zove “tjelesnost”. Ovo ću dokumentirati kasnije iz Filipljanima 3:3-9.

Izraz “tjelesnost” ima mnoga značenja u Bibliji, ali naša primarna definicija je slijedeća: *Tjelesnost se odnosi na stare načine ili modele kojima ste pokušavali ispuniti sve svoje potrebe umjesto da tražite Krista i da se pouzdajete u njega da ispuni vaše potrebe.* Ovi se načini i modeli razvijaju dok odrastate u roditeljskom domu. Kada Duh Sveti počinje djelovati i rušiti te modele, većinu kršćana hvata panika pri samoj pomisli da će ih izgubiti.

Sve kršćane možemo svrstati u tri velike kategorije tjelesnosti: Ružna ili odbojna tjelesnost, prosječna tjelesnost i društveno prihvaćena tjelesnost. Osoba sa ružnom tjelesnošću odrastala je u okruženju u kojem, ma koliko se ona trudila, nije mogla ispuniti svoju potrebu za ljubavlju svojim “uradi sam” tehnikama. Suicidna žena s početka ovog poglavlja ima tu ružnu tjelesnost. Ona je gotovo pribjegli suicidu kako bi pobjegla od osjećaja niskog samo-poštovanja. Osoba sa prosječnom tjelesnošću prosječno je uspješna, bez značajnih uspjeha i bez značajnih neuspjeha u pokušajima da ispuni svoju potrebu za samo-poštovanjem. Osoba sa društveno prihvaćenom tjelesnošću je kandidat br. 1 za kršćanina godine. Njezino je samo-poštovanje rezultat njezine vještine i sposobnosti da od drugih dobije ljubav.

Pogledat ćemo sada kako se sva ova tri tipa tjelesnosti ugrađuju u kršćane. Iz praktičnih ću razloga, međutim, najdetaljnije opisati strukturiranje odbojne, ružne tjelesnosti. Tada ćete moći razvoj te tjelesnosti primijeniti i na druga dva oblika.

Kako Bog izgovara riječ “oslobođenje”? (1. korak)

Riječ uči da je Bog ljubav i da nas On ljubi (vidi 1. Ivanovu 4:9,10). Bog je stvorio čovječanstvo sa žarkom željom i potrebom za ljubavlju. Zato i ti tu sjediš potreban ljubavi. Kada ne bi trebao ljubav, ne bi trebao niti Boga. U stvari, to je razlog zbog kojeg si stvoren sa svim svojim potrebama. Bog je vrhunski autoritet koji jedini može i jedini je sposoban ispuniti svaku našu potrebu. Zato je stvorio mnoštvo ljudi koji imaju mnoštvo potreba. Na taj način neki će od nas prepoznati tu potrebu i okrenuti se k njemu kroz Isusa koji će ispuniti naše potrebe na *njegov* način. Bog riječ “oslobođenje” izgovara *I-s-u-s*. Tjelesni ljudi “oslobođenje” izgovaraju *j-a* (“učinit ću to na svoj način”).

**Problem:
gospodar prstena (2. korak)**

Kada si se ti pojavio na planeti Zemlji u malenom zemaljskom odijelu jedva dugačkom pola metra, iscrtao si oko sebe krug i objavio: “Ja sam gospodar ovog prstena!” Oh, da, bio si voljan dopustiti Bogu da vlada svemirom, ali tvoj je stav bio: “Ja sam bog ovog terena unutar crte. Ja ću kontrolirati *ovo* područje.”

Igranje uloge gospodara prstena sama je bit prvobitnog grijeha. Adam se pobrinuo da budeš “rođeni” gubitnik i ti si to odmah počeo i demonstrirati. Nisi ništa znao o Bogu i njegovoj providnosti u ispunjavanju svih tvojih potreba pa si preuzeo njegovu ulogu.

Budući da je većina tvojih potreba bila prilično dobro ispunjavana, očekivao si od mame, tate, braće i sestara, rođaka i kasnije od prijatelja da zadovolje tvoju potrebu za ljubavlju. To je Boga isključilo iz njegove vlastite slike.

Kako mala djeca uče o sebi (3. korak)

Dijete predškolske dobi je Božje stvorenje koje je maksimalno egocentrično; ono razmišlja samo o sebi i svojim potrebama. S obzirom da je tome tako, *on uči samo o sebi* dok komunicira sa drugima. Kada otac devetomjesečne bebe pokazuje svoj nos, a zatim nos svog sićušnog potomka izgovarajući “Nos”, ovo djeteta neće razmišljati na način: “*Kako je to zanimljivo! Tata i ja oba imamo nos!*” O, ne! Ono razmišlja ovako: “*Ja imam nos i on ovako izgleda.*” Potpuno egocentrično razmišljanje.

Tko sam ja?

Razmislimo sada o tome što uči malo dijete koje je rođeno paru vjenčanom za vrijeme njegovog neočekivanog dolaska. Nazovimo ga Charlie. Njegovi mama i tata su imali samo šesnaest godina kada su ih njihovi roditelji natjerali u brak. Charliev skori dolazak bio je uzrok da je oboje tek oženjenih roditelja trebalo napustiti srednju školu, što je “uništilo njihove živote”.

Mlađahni otac svim je srcem želio studirati na sportskom fakultetu i jednog dana biti trener nogometnog kluba, ali Charlie je uzdrmao taj san. Sada nakon tri godine ovaj tata radi u lokalnoj mljekari za sedamdeset-pet dolara tjedno. Početak nogometne sezone za njega uvijek predstavlja agoniju dok sanjari o izgubljenim mogućnostima i beznadnoj budućnosti. Zaokupljaju ga tjeskobne misli o “doživotnoj kazni” koju izdržava bez nade da će ikada biti slobodan zbog dobrog vladanja. Njega oslikaj kao netrpeljivog.

Mlada mama uvijek je željela pripadati sestrinstvu na fakultetu kojeg je pohađala njezina majka. I njezina majka i njezina baka bile su članice tog sestrinstva. U stvari, one obje još uvijek nose svoje značke na godišnjicama. To je u

njenom djetinjstvu za nju bila “velika stvar”. Ali sada, u svojoj devetnaestoj, ona radi u lokalnom restoranu brze hrane.

Njezini prijatelji dolaze kući na vikend s fakulteta u svojoj modernoj novoj odjeći, dok ona još uvijek nosi svoje stare stvari iz srednje škole koje su odavno “out”. Ona sluša njihove uzbudljive priče o životu u studentskom naselju, gleda njihove manikirane nokte, skupe frizure i sve ostalo - sve što je rezultat njihovih mogućnosti da ulože toliko sati tjedno u svoja zemaljska odijela. Ona je ogorčena i zlovoljna. I ona sebe vidi u služenju doživotne kazne zato što je učinila jednu fatalnu pogrešku. A da stvar bude gora, to je bila *njegova* ideja.

Romantična strana braka za nju je odavno potrošena. Seks je više obaveza nego romantična oaza - “Još jedna stvar koju moram učiniti za ovog jadnika koji mi je uništio život!” To je poput kuhanja još jednog obroka, ali tek poslije radnog vremena! Nju oslikajte kao očajnu.

Na planeti zemlji u osnovi postoje dvije vrste ljudi: oni koji “ranjavaju” i oni koji su “ranjeni”. Ovo dvoje oboje ranjavaju; ranjavaju ljude oko sebe, a uglavnom jedno drugo. Oni konstantno vode rat u svojoj maloj kućici od tri prostorije. Na vrhuncu borbe (riječima, ne šakama), tata će svoje artiljerijske rafale ispucati na Charlieja: “Za sve si ti kriv, derište jedno malo! Da ti nisi došao ja se ne bih morao oženiti ovim strašilom! Da se bar nikada nisi rodio!” U bijesu izlijeće iz kuće praćen povicima svoje žene kako se nada da će se zauvijek izgubiti tamo negdje vani.

Rezultati

I tako iz trenutka u trenutak, iz dana u dan, o kome to Charlie uči? Uči li on: *Čekaj malo tata! Pa nisam ja tražio da budem rođen baš ovakav?* Ne, on uči o sebi, sjećate se? On tu situaciju ovako procesuirao: *Ja sam kriv što su mama*

i tata jadni i nesretni! Sve bi bilo bolje da mene nema! Ja sam problem! Ja trebam ljubav, ali ne mogu kriviti tatu i mamu što me ne vole. Da sam ja na njihovom mjestu niti ja se ne bih volio. Žao mi je što nisam dobar. Bilo tko, tko svoje najdraže čini nesretnima ne zaslužuje ništa dobro. Mrzim sebe! Očito je da on to neće verbalizirati na ovaj način, ali sve ovo do njega dolazi na razini osjećaja.

Charliejeva obiteljska sredina predstavlja čitav njegov svijet, jer to je jedini svijet kojeg on poznaje. I zato je njegov općeniti stav o životu ovakav: *Svima bi bilo bolje da se ja nikada nisam rodio.*

Stvari se kompliciraju (4. korak)

Ti imaš razum i imaš osjećaje, dio tebe koji razmišlja i dio koji osjeća. Onaj dio tebe koji osjeća reagira na onaj dio koji razmišlja; o čemu god razmišljaš, onaj dio koji osjeća na to će reagirati. Na primjer, recimo da je na podu sobe u kojoj - se nalaziš zmiya otrovnica koja se sprema ugristi te za nogu a ti je vidiš dok te ona fiksira. Prvo, taj ćeš podražaj prvenstveno detektirati svojim umom, koji će reagirati: *Vjerujem da sam u velikoj opasnosti!* Ocijenimo to na ljestvici od 1-10 i recimo da je 10 najjača vrijednost. *Ja vjerujem da sam u velikoj opasnosti* i to je 10! Sada onaj dio tebe koji osjeća reagira na vjerovanje tvog uma na ovaj način: *Užasnut sam*, i to je 10.

Recimo sada da si pomnije pogledao i shvatio da je zmiya gumena. Um govori: *Pa ovdje nema opasnosti, mislim da sam siguran.* I um trenutno na spomenutoj ljestvici silazi do vrijednosti 1. A što je sa dijelom tebe koji osjeća? Ide li on odmah nakon spoznaje da opasnosti nema, na vrijednost 1? Nikako! On će se zasigurno spustiti, ali za to će biti potrebno najmanje pola sata. On će tonuti poput crnila u ulju. Recimo sada da je tvoj um na 1 na ljestvici, a nakon deset minuta i tvoji su se osjećaji spustili do 7. Tada otva-

raš ladicu u kojoj je pauk koji ti sklizne niz rukav! Tvoj um u trenutku skače od vrijednosti 1 na 10, a i osjećaji odmah rastu za tri vrijednosti više.

Dopustite da na osnovu ovih ilustracija postavim pitanje. Što ako ste odrasli u domu u kome je tata zmija otrovnica, a mama pauk? Ili su to možda tvoj brat ili teta ili neka zamjenska osoba poput bake? Oni svojim ponašanjem tvoj um i tvoje osjećaje gotovo stalno drže na desетки. Kada ih nekoliko minuta nema, tvoj će se um spustiti na 1 sa mišlju: *Ah, konačno malo odmora!* Ali osjećaji se uspijevaju spustiti tek do 7 prije nego netko od njih ponovo “napadne”. Tres! Bum! Deset i 10! Zbog ovakvog procesa do svoje pete godine nećeš se više moći sjetiti kada su ti osjećaji bili ispod 7 i čini se da su oni tu zapeli. *Sedam postaje vrata, prag, razina ispod koje tvoji osjećaji jednostavno ne idu.* To se događa djetetu kakav je Charlie.

Psiholozi uče da se do pete godine djetetovog života formira 85 posto njegove osobnosti i to se ne može promijeniti. Na nesreću, ovi psiholozi nikada nisu čuli za 2. Korinćanima 5:17, koja kaže da je svaka osoba *u Kristu novo stvorenje*, da je sve staro *nestalo* i da *je sve novo nastalo*. Ono što psiholozi zapažaju je način na koji su programirani osjećaji djeteta i kako to kontrolira njega kao osobu čitav njegov život. Ali slava Bogu, mi hodamo po *vjeri*, a ne po *osjećajima*. Postoji izlaz.

Ide li tvoj lift sve do prizemlja?

Recimo sada da Charlie odraste i obrati se prihvaćajući Krista za svog osobnog Gospoda i Spasitelja. Bog je možda učinio mnoga slavna djela i izbrisao neke komplekse, ali nije ih sve izbrisao, i ja sam otkrio da velika većina odraslih ljudi koji imaju iskustva iz djetinjstva poput ovog opisanog imaju osjećaje koji su zaglavili negdje na 7 ili čak 9.5. Toliko je vremena prošlo od kad su posljednji put

bili ispod 7 na emocionalnoj Richterovoj ljestvici da su jednostavno atrofirali poput mišića na ruci koja je u gipsu. Nakon toliko mnogo godina, oni više ne funkcioniraju. Oni su kao Mercedes koji stoji u garaži neke starice još od drugog svjetskog rata. On ima svu standardnu opremu, ali ne može se pokrenuti! Njegovi su dijelovi zaglavljani. Treba ih osloboditi. A Duh Sveti je ulje koje može riješiti problem kojeg opisujem.

Priča se nastavlja (5. korak)

Bog je ljudski um stvorio sa pretincima sjećanja. Oni su baš poput onih u banci, samo što umjesto novčanih depozita imaju depozite sjećanja. Tvoji pretinci sjećanja imaju po sebi utisnute tragove sjećanja. To su uzorci navika i načina na koje reagiraš, kako se osjećaš, kako razmišljaš. Što više ponavljaš određene uzorke i navike one postaju dublje urezane. To je uobičajena metoda njihovog razvoja, iako tragovi sjećanja mogu biti duboko urezani na temelju samo jedne (često traumatične) epizode.

Neki od tih tragova sjećanja vrlo su fini, kao što je na primjer način izražavanja, odnosno jezik. Neko od tih uzoraka urezani su u tvoj pretinac sjećanja kroz tvoja iskustva i tvoj je govor sada pod “kontrolom” toga. I Gospod zbilja nije zabrinut zbog toga jer ti imaš ovakav ili onakav naglasak.

Tragovi sjećanja su poput autoputa, i što se više njima vozite oni postaju sve širi. Protok prometa ključna je stvar za njihov razvoj i održavanje. Što više svog vremena provodiš živeći po tim uzorcima i navikama one postaju sve jače. Vjerojatno sjediš tu sa tisućama tragova sjećanja od kojih su neki široki poput autoputa, dok su neki tek kozje stazice. Neki su od njih u redu, ali neki su totalno smeće u Božjoj ekologiji. Obojimo ove koji su smeće zelenom bojom. Ove zelene tragove proizveo je “stari čovjek” u poku-

šajima da ispuni svoje potrebe na planeti zemlji koristeći se svojim sredstvima izbacujući Boga iz slike. On (stari čovjek) sam sebi je svoj bog. On je sebe proglasio Gospodarom prstena.

... i još dalje (6. korak)

Razumijevajući ovo, možemo vidjeti da je mali Charlie odrastao uz stalno odbacivanje i tako *naučio* da je on odbojan. On je bio istreniran poput psa ptičara prihvatiti tu “istinu” da je on zbilja odvratan. Njegovi su osjećaji zaglavili na razini 8, jer već godinama ne silaze ispod te razine. Znamenke 1-7 na njegovoj ljestvici ne postoje. One su odumrle. I dok on sve više postaje svjestan “tko je on” (odvratan, odbojan), dio njegove osobe koji osjeća postaje sve više programiran na taj način. Za njega je to postalo monstruoan zeleni autoput. On se uglavnom osjeća odvratno.

“Nova matematika”

Kako Charlie sazrijeva, on postaje sve bolji u opažanju svijeta oko sebe, sposobniji da objektivno prosuđuje istinu. Jedini je problem u tome što je njegova razina osjećaja zapela na 8 i otkad zna za sebe uvijek je tako bilo pa je zato vrijednosti na svojoj emocionalnoj Richterovoj ljestvici malo promijenio. Budući da je razina 8 najniža koju je osjetio on će svoj 8 nazvati 1.

Uočavaš li da će Charlie na svojoj ljestvici od 1-10 ići pet puta brže nego netko tko barata svim vrijednostima na svojoj ljestvici? On ima samo dvije točke na svojoj Richterovoj ljestvici. Ali on to ne *zna*. On samo zna da u svojoj nutrini (ili vanjštini) reagira pet puta brže nego druga djeca, i tada on “objektivno” zaključuje da je malo čudan. Namjerno sam riječ *objektivno* stavio u navodnike, jer će te Charlie uvjeravati da on *zna* da je čudan. On vjeruje da

je do tog zaključka došao objektivno, dok u stvari on zaključuje na temelju onog što osjeća. To je njegovo normalno iskustvo. On tipično mrzi sebe želeći biti netko drugačiji, netko koga bi mogao voljeti.

Obruč se steže (7. korak)

Ako si se poistovjetio sa ovom kategorijom o kojoj govorimo, neću ti nimalo olakšati stvar. Znam da može biti bolno slušati me kako izvlačim na površinu svu traumu tvoje prošlosti, ali vjeruj da mi je Gospod pokazao neke čvrste odgovore.

Hajde da sad vidimo Charlieja kao odraslog čovjeka. Njegovi osjećaji toliko su dugo zaglavljani da je njihovo programiranje urezano duboko poput Grand Canyon. On je svoj život izgradio na odbacivanju. On odbacuje sebe i druge, zato jer im ne može vjerovati. On vjeruje da ako se drugima previše približi, oni će ga povrijediti ili čak otkriti koliko je zbilja odvratan i okrenuti se od njega. Tako je on naučio da je najsigurnije jednostavno sve ljude držati podalje od sebe. Kada bi mu netko iskreno pokušao iskazati ljubav, čak i njegova žena ili djeca, on bi ostao skeptičan. Budući da je sam sebe mrzio smatrao je da oni koji ga pokušavaju voljeti moraju biti potpuno glupi ili se pretvaraju.

I što Charlie tada radi? On testira ljubav koju mu drugi pružaju da vidi hoće li se slomiti. Kada se to dogodi (a obično se događa zahvaljujući tehnikama koje je naučio primjenjivati), tada se čini kao da nešto u njegovoj nutринi potvrđuje: *Znao sam! Znao sam!*, tako on razmišlja. *Znao sam da me ona ne voli! Stalno sam imao takav osjećaj. Zaluđivala me četrnaest godina, ali konačno se pokazalo kakva je uistinu!* Ili ako se ljubav osobe koja ga je voljela ne bi slomila, Charlie bi je doslovno otjerao, jer je bio nesposoban tolerirati ljubav. On želi ljubav, ali ne zna s njome. On je poput psa koji trči za automobilom i kad ga

dostigne tada se pita: “A što ću sad s tim?” On nikada prije nije iskusio okruženje ljubavi i on se jednostavno s njome ne zna nositi.

Druga krajnost koja se može dogoditi, ako Charlie ikada iskusi ljubav, je ta da će se za nju prilijepiti kao muha za med. Vidio sam mnogo oblika takve odbojne tjelesnosti kod majki koje su gušile svoju djecu svojom ljubavlju, često imajući mnogo djece, “jer ja volim djecu”. Zatim bi se trudile čvrsto ih vezati uz sebe kako bi iz njih mogle izvlačiti potrebnu dozu ljubavi, dok su ih istovremeno otuđivale svojim kontra-produktivnim metodama. Na takav način takve su majke ponovo ostajale same ponovno sebi “dokazujući” kako su zbilja odbojne.

Ako si sa takvom osobom ljubazan u crkvi, ona će vrlo vjerojatno pojaviti na tvom kućnom pragu nakon ručka “samo na kratku posjetu takvoj dragoj osobi”. Otići će negdje oko 22.30, ali ne prije nego sazna koliko imaš slobodnih dana u ovom tjednu kako bi mogla ponovo doći i uživati u “dobrom kršćanskom zajedništvu”. Ona sada crpi dozu ljubavi od tebe. To će te početi ozbiljno ljutiti. Tada će sotona iskoristiti situaciju i uvaliti *tebi* lažnu krivicu jer ćeš početi osjećati odbojnost prema toj osobi koja ti oduzima toliko vremena.

Vidio sam neke ljude sa takvim uzorkom ponašanja programiranog na odbačenosti, koji su danas med i mlijeko, a sutra vas neće ni pogledati bez nekog naročito razloga. To su vrlo nestalni ljudi koji idu iz jedne krajnosti u drugu i vrlo su nepredvidljivi. Kada uočite što se uistinu događa tim jadnim ljudima, biti će vam lakše odrediti uzroke njihovih simptoma.

Završni potez (8. korak)

Vratimo se načas u Charliejevo djetinjstvo i upotrijebimo ponovo ilustraciju sa zmijom otrovnicom kako bismo

zaokružili njegove osjećaje. Ako mali Charlie *vjeruje* u svom umu da je svojim roditeljima bezvrijedan, kako će se on *osjećati*? Bezvrijedno. Kada odraste, njegovi će se osjećaji zaglaviti, recimo na 9. Ako on vjeruje da je nesposoban, kako će biti programirani njegovi osjećaji? On će se osjećati nesposobno (recimo na razini 7). Ako on vjeruje da je odvratno ružan, on će se osjećati odvratno. Ako vjeruje da je gubitnik, osjećat će se kao gubitnik. Ako vjeruje da je baš on odgovoran za svu nesreću u njihovom domu (što je ujedno sav njegov *svijet*), kako će se osjećati? Osjećat će se krivim.

Je li Charlie zbilja kriv? Ne! On nije ni za što kriv. Njegovi su mu roditelji nanijeli mnogo štete. Sotona ih je iskoristio da na svog sina svale nevjerojatnu krivicu. To je *lažna* krivica.

Osjećaji lažu

Ovo je kritična točka i zato je podcrtajte: Lažna krivica pričinja se istom kao i legitimna krivica (uvjeravanje Svetog Duha). Razliku ne možeš uočiti ne temelju onog što osjećaš. Tvoji osjećaji će u oba slučaja reći isto. Kriv! Što se tiče osjećaja porota uvijek kaže isto.

Budući da je ovo istina, trebaš Božju Riječ u prosuđivanju i određivanju je li bilo koja krivica valjana ili lažna. Riječ je put k istini, a ne tvoji osjećaji. Osjećaji su delikatne stvari, ali oni će ti ponekad lagati; Riječ Božja to nikada ne čini. Jesi ili nisi kriv moraš saznati iz Biblije. Lažna krivica dolazi od zloga koji djeluje kroz tjelesnost (stare načine i uzorke utisnute u mozak). Legitimna krivica dolazi od Duha Svetog koji djeluje kroz tvog duha (vidi prikaz 1.1).

Lažnu krivicu možeš priznavati od jutra do mraka i nikako ti neće biti bolje. U stvari, bit će ti još gore! Jutro ćeš dočekati priznavajući svoju krivicu čitavu noć i *osjećajući*

se obremenjen sa još više krivice zato jer se još uvijek osjećáš krivim.

Ti nikada Bogu ne trebaš priznavati lažnu krivicu kao da je ona prava. Trebaš se složiti s Bogom da nisi kriv i zanjekati da je ta krivica legitimna. Možda ne možeš zanjekati da se osjećáš krivim, ali nijećeš da jesi kriv. Ti priznaješ: “Slava Bogu! Ja nisam kriv! Iako je istina da sam poči-nio te grijeha protiv Boga, ja sam se pokajao i priznao ih tebi, Gospode, i meni je sada oprošteno. Slava Bogu, oprošteno mi je! Ja nisam kriv! Ti si tako rekao, Gospode! Ha-leluja!”

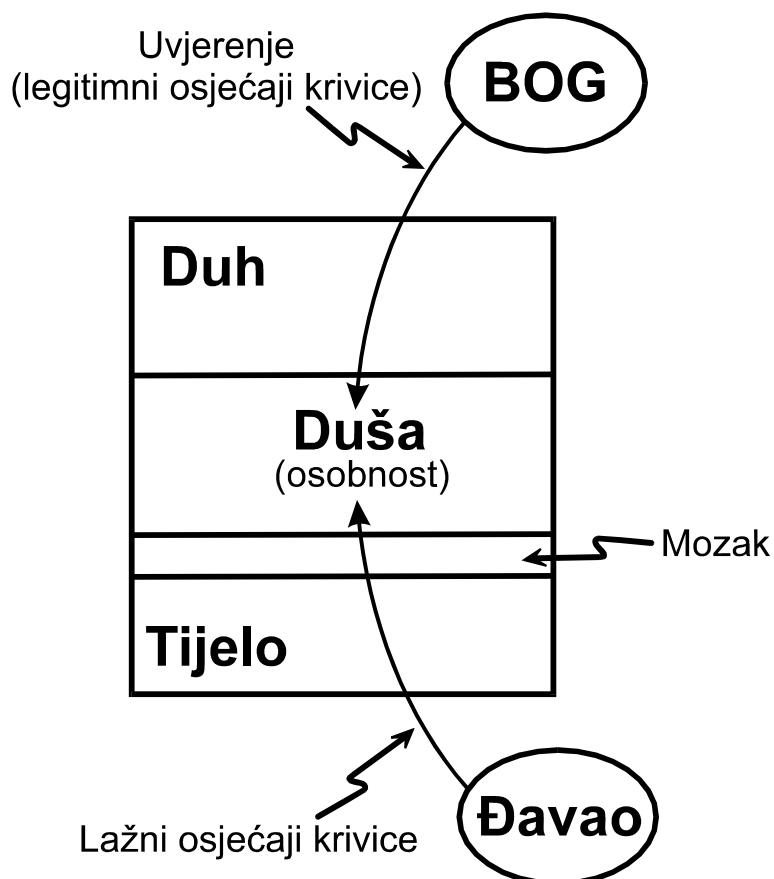
(Šaptač: “Gospode, ali ja se ipak stvarno osjećám krivim.”)

(Odgovor šaptaču: “Da, tvoji su se osjećaji tu negdje zaglavili, ali stoj čvrsto u onome što sam Ja rekao o tome jesi li ili nisi kriv. Ja ću te početi oslobađati dok ti svoje misli budeš upravljao prema stvarima koje su gore. Vratit ću ti sve vrijednosti na tvojoj emocionalnoj Richterovoj ljestvici. Ti ćeš u svom rastu doseći mjesto na kome ćeš moći tolerirati tu lažnu krivicu i eliminirati je istinom.”)

Odbojna, ružna tjelesnost (9. korak)

Očito je da je Charlie kao odrasla osoba imao problem. On je još kao beba bio programiran da sve svoje potrebe ispunjava sam, na svoj način. Međutim, kada je ljubav bila u pitanju, sve je bilo protiv njega. Nije bilo načina da ispunji tu svoju potrebu.

Na tom putu pokušavajući stvari raditi svojim načinima on nailazi na odbačenost, navodi ga se da počne vjerovati da je gubitnik i zbog toga on uči odbaciti i sam sebe. Njegoví su osjećaji programirani za život bez ljubavi i on razvija vještine kako preživljavati sa odbačenošću.

Prikaz 1.1

To postaje njegovo "područje". Tu on najbolje funkcionira. On će gravitirati ka odbačenosti ili će je i sam proizvesti, jer na tom području najbolje može funkcionirati. Međutim, budući da ga je Bog stvorio *s potrebom* za ljubavlju, on je nesretan! On se ne zna ophoditi niti vjeruje u ljubav kada mu se ona stvarno dogodi. Njegov pristup Gospodara prstena ovdje za njega ne funkcionira. On je vrlo nesretna osoba.

Prosječna, obična tjelesnost

Razmotrimo sada jednog običnog čovjeka (koji možda upravo čita ovu knjigu). Nazvat ćemo ga Joe. On je kao dijete dobio prilično ljubavi. Pa naravno da je bio i odbacivan tu i tamo od određenih ljudi tokom njegovog života, ali sve u svemu on je iskusio prilično dobru dozu prihvaćenosti. Međutim, iako on to nije znao, ljubav koju je primao morao je platiti na ovaj ili onaj način.

Ljudi obično ne vole druge ljude tek tako bez ikakvih očekivanja; ti moraš zaslužiti nečiju ljubav. Dijete se mora ponašati prema određenim standardima da bi bilo “voljeno”. Budući da je očajnički trebao ljubav iz trenutka u trenutak, on je bio voljan platiti bilo kakvim ponašanjem ili postupcima koji su se od njega zahtijevali ne bi li tu ljubav zadobio. Kada se sve uzme u obzir, on je prilično dobro igravao Gospodara prstena. Te su tehnike njemu vrlo dragocjene. On se snažno na njih oslanja kako bi proizveo i održao ljubav drugih prema sebi.

Društveno prihvaćena tjelesnost

Razmislimo sada o domu u kome je otac relativno uspješan poslovni čovjek, marljivo radi i trudi se, izgradio je svoj posao razvijajući ga i unapređujući, u nekim je područjima poprilični perfekcionista i u mnogo navrata filozofira o kvalitetama takvog stila života sa svojim sinom Samom. Tatin sustav nagrađivanja (pohvala) i kazni temelji se na standardima koji karakteriziraju njegov život.

Tata vjerojatno nikada *ne bi* insistirao na tome da se njegova prihvaćenost prema sinu temelji na tome hoće li se on moći takmičiti s njegovim dostignućima. Ali njegov sin dobiva drugačiju poruku. Vidite, on živi u neprijateljskom svijetu, u društvu koje zahtijeva da on pleše onako kako oni sviraju ako želi biti “isplaćen” prihvaćenošću za uči-

njene usluge. On počinje zdravo za gotovo uzimati činjenicu da u svijetu može naći prihvaćenost, ali ona ima svoju cijenu. Ta cijena je određeno ponašanje i postignuća. A on to može platiti. On je dovoljno nadaren, inteligentan, šarmantan i sve drugo što je potrebno da zasluži ljubav od drugih ljudi.

Što je *on* naučio? Kako je *on* bio obučen na ovoj planeti? Pa, on je pobjednik! On jako dobro izigrava Gospodara prstena. Da, naravno, bilo je tu i nekih promašaja, ali ništa toliko dramatično da on na kraju ne bi ponovo mogao stati na svoje noge. U svemu tome, on je naučio prihvaćati (voljeti) sebe. Njemu je sasvim normalno da se snalazi bolje od Joea. I on se uopće ne može poistovjetiti sa Charliejem. Možda će se čak sažaliti nad Charliejem i čuditi se kako to da se nikako ne može srediti.

Uočavaš li da su *svi* ovi ljudi odstranili Krista kao *sredstvo i izvor* iz svojih života? Oni su izgubljeni poput lopte koja se otkotrljala u polje visokog i gustog korova! Jedina je razlika u tome što izigravanje boga kod jednog od njih nije djelotvorno, a kod dvojice je to isto izigravanje boga djelotvorno.

Hodati po tijelu

Recimo sada da je svaki od ove trojice prihvatio Isusa Krista kao Spasitelja. Nakon obraćenja, svaki će od njih početi demonstrirati drugačiju verziju istog problema - hoda u tijelu. Ukratko ću objasniti kako to djeluje, a više o tome reći u narednim poglavljima.

Charlie sluša sve o tome koliko ga Bog ljubi, ali čini se da se on ne “osjeća” onako kako “osjeća” da se drugi kršćani “osjećaju”. Površno gledajući čini se da Joe i Sam s tim nemaju problema, ali tome nije tako. Oni se *osjećaju* dobro. Oni se osjećaju voljenima i budući da su tehnike, koje su čitav svoj život koristili kao bi proizveli prihva-

ćenost drugih i sebe, još uvijek djelotvorne, oni ih i dalje koriste. Samo što ih sada primjenjuju u crkvenom okruženju. Oni jednostavno uzimaju nekoliko redaka iz Pisma koji su primjereni dobrim osjećajima koje prema sebi imaju i oni "osjećaju" da sada hodaju u Duhu.

"Moja se snaga savršeno očituje u slabosti", rekao je Gospod apostolu Pavlu (2. Korinćanima 12:9). Osobno mi se sviđa parafraziranje Kena Taylora u Living Bible: "Moja se snaga najbolje očituje u slabim ljudima." Budući da je Charlie taj koji je slab i toga bez sumnje vrlo svjestan, on je odličan kandidat da se Božja snaga "najbolje pokaže" baš u njemu. Ali što je sa Samom i Joeom? Oni svakodnevno Bogu zahvaljuju što su tako snažni! Oni su dobronamjerni u tome, ali oni lete na krilima tjelesnosti i na dobrom su putu da sagore.

Evo jedne točke koju treba upamtiti: *Sada kad je ovo troje ljudi spašeno, zli će pokušavati kontrolirati svakim pojedinim djelujući kroz njihove stare načine i uzorke ponašanja i djelovanja.* On će koristiti Charliejevu tjelesnost da bi ga spriječio da primjeni ljubav i samo-poštovanje kroz Kristovo svršeno djelo za njega. To se događalo i mladoj ženi koja je napisala oproštajno pismo s početka ovog poglavlja. Zli je nju želio uništiti kroz njezinu odbojnu tjelesnost. S druge strane, on će pokušati prevariti i čovjeka čija je tjelesnost prosječna, kao i gospodina Savršenog i to tako da će ih pokušavati navesti da se zadovolje jeftinom imitacijom originalnog proizvoda, pouzdavajući se u iste stare tjelesne tehnike koje su uvijek koristili kako bi proizveli prihvaćenost drugih i sebe samih. Oni teže da svoju Bogom danu potrebu za ljubavlju zadovolje uvjetnom (zasluženom) ljubavlju koju daju ljudi, umjesto da traže bezuvjetnu ljubav svog Stvoritelja. Uz to, oni su razvili svoje vlastito samo-poštovanje na istim tim temeljima. Pročitajte sada, molim vas, još jednom ovaj ulomak. Ovo je jako važno.

Zaključak

Možda si se mogao poistovjetiti sa jednim od ovih tipova tjelesnosti. Ako je tvoj tip uzorak odbačenosti, moraš uvidjeti da bez obzira koliko se trudiš prilagoditi zahtjevima svijeta da zadobiješ prihvaćanje dugih ljudi ili samog sebe, ti si još uvijek u zamci tjelesnosti. Ako se, s druge strane, lakše poistovjećuješ s ljudima koji nekako “uspjevaju” tehnikama za “samo-pomoć” s polica lokalne knjižnice, ti se nimalo ne razlikuješ od čovjeka koji se poistovjetio sa Charliejem. Ti se samo *osjećaš* bolje. Tvoja se tjelesnost isplati u svijetu (i, ili, u crkvi) jer njome zadobivaš prihvaćenost što Charlieju ne uspijeva. Oba stanja su grijeh, nepouzdanje da Bog može ispuniti sve tvoje potrebe u Isusu Kristu.

Ne postoji duhom ispunjena tjelesnost iako ćeš čuti mnoge učitelje koji će pokušati promovirati upravo to. Kako ti pokušavaš ispuniti svoju potrebu za ljubavlju? U čemu se tvoji pokušaji da zadobiješ prihvaćenost razlikuju od pokušaja izgubljenih ljudi? Ti si te uzorke ponašanja uprogramirao u sebe kroz svoje djetinjstvo dok si težio ispuniti sve svoje potrebe, a prvenstveno svoju potrebu za ljubavlju. To je sastavni dio tvog jedinstvenog oblika tjelesnosti. Ovisiš li još uvijek o tome? Sveti Duh ti želi otkriti sve što ti je Krist stavio na raspolaganje kako bi te oslobodio od “hodanja po tijelu” i da svoju potrebu za prihvaćenošću ispuniš u njemu. Zamoli Gospoda da ti ovu istinu otkrije u svojoj Riječi dok čitaš ovu knjigu. Mi smo potpuno prihvaćeni u Kristu! To nije tek osjećaj kojeg imaš ili nemaš; to je *činjenica*. To treba prije svega *vjerovati*, a ne osjećati.

Pitanja za daljnje proučavanje

1. Bog te je stvorio sa potrebom za ljubavlju. Zašto je to tako?
2. Sposobnost apstraktnog razmišljanja počinje se razvijati za vrijeme prvih godina školovanja. To znači da djeca u biti razmišljaju konkretno i prvenstveno misle samo na sebe. Zašto je to značajno kada pokušavamo odrediti kako je strukturirana tvoja tjelesnost?
3. Na kakvim stvarima temeljiš svoju samo-prihvaćenost i kakvim si sredstvima pokušavao zadobiti prihvaćenost drugih?
4. Na koje si konkretno načine pokušavao izigravati boga i ispuniti svoje potrebe na svoj način?

Odgovori na stranicama 281 - 282.

